

Odense Valgmenighed

Glædelig jul!

Hvor vi end er, så er det jul.

Hvem vi end er sammen med eller om vi er alene, så kan vi nu ønske glædelig jul over hele jorden.

Julen kommer til hver eneste af os; om vi er smittet med corona og sidder isoleret, om vi kan samles med kun noget af familien, om vi bor på et plejehjem, om vi bor alene, så er det jul for hvert eneste menneske.

Om vi holder os hjemme eller om vi går i kirken, så kommer julen til os.

Dens budskab er her hele året.

Julens budskab om Guds godhed og fred til alle, er ikke isoleret til et særligt rum, til kirkens rum.

Det findes overalt mellem mennesker.

Vi møder det hos andre, vi får det fra andre. I små glimt af glæde og velvilje; hver gang det lysner. Det kan være fra vores nære, fra venner eller fra fremmede.

Når jeg trækker det frem, så skyldes det debatten om at lukke eller ikke lukke kirkerne juleaften. Over mange dage har nogle præster gentaget som et mantra, at det er i kirken, vi finder trøst og håb.

Som om det ikke finder sted overalt.

Hver gang er "min indre trolde" sprunget frem af sin æske og har indvendt: "Gud bor da ikke kun i kirken! Gør nu ikke jeres betydning større, end den er."

Det er som "ananas i egen juice", synes jeg - denne fokusering fra præster på kirkens betydning. Ubevidst underkender de menneskers trosliv udenfor kirkens rum, fordi de taler som om den kristne tro hører hjemme i kirken eller bedst finder udtryk dér.

Men den findes ligeså meget på gaden, i hjemmene, i samtaler, i mødet mellem mennesker; - og ikke kun i ord, men i alt det, vi gør for andre.

Jul betyder, at Gud kom i øjenhøjde med mennesker. Eller som man sagde førhen: Gud forlod sin høje himmel for at bo i den laveste hytte. Af den ene grund, at Gud ville vise alle mennesker sin velvilje. Gud ville løfte hvert eneste menneske op til værdighed, - og gør det stadigvæk.

Skellet mellem Guds overhøjhed og menneskers dagligliv blev udvisket. Derfor er vores julesalmer fyldte af symboler om det, - især billedet af det lille gudsbarn, som ligger på strå i et fodertrug.

Hos mange mennesker og i mange hjem er den kristne tro ikke isoleret til kirkens rum og forkyndelse. Det er også en luthersk grundtanke, at ingen institution eller dens ansatte har monopol på den kristne tro. Enhver døbt er forkynder.

I mange hjem bliver juleevangeliet stadig læst ved juletræet eller man hører det i radioen; måske hører man "Messias" eller lignende.

Da jeg var lille, blev juleevangeliet læst mellem de salmer, der blev sunget. Hvis vi havde været i kirke juleaften, så var det begyndelsen af Johannes-evangeliet, som mine forældre læste, for Lukas' fortælling havde vi jo hørt.

Det kan godt være, at vi børn syntes det var lidt langtrukket med 3 salmer, et stykke evangelium, 2 salmer og så gaver.

Men det, jeg husker, er, at ordene var så smukke! Om jeg forstod dem, ved jeg ikke. Men rytmen, gentagelserne, lyden og det mystiske, alt det ramte: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det, blev intet til af det, som er...Og ordet blev kød og tog bolig iblandt os."

På et tidspunkt i vores liv, bliver der vakt en forundring.

Eller også er det omvendt: at den forundring, som et barn har, på et tidspunkt mødes af nogle ord, som lige præcis passer til.

Alle mennesker har denne slags erfaringer: noget, som man har indeni, møder noget udefra, og dette møde bliver et øjeblik af stor højtid. Det kan være ord, et stykke musik, en sang, en salmelinje, en fortælling fra bibelen, nogle ord fra en ven eller noget andet, - men man glemmer det ikke!

I å skal vi alle sammen fejre jul på en anderledes måde, end vi plejer.

Men det rører ikke ved julens kerne.

Ja, måske skærpes vores øjne for, hvad jul egentlig er, når vi ikke kan gøre de mange almindelige "plejer-ting".

Find den "indre højtid" frem, - dér hvor noget stort og kærligt fyldte sindet. Til randen, ja til overflod.

Lad den få god plads i sindet, så vores "indre højtid" kan fejres med andre i en fælles jule-højtid.

Glædelig jul !

Inger Hjuler Bergeon